

KÆRLIGHEDENS TRIUMF

FOLKESKUESPIL

3 AKTER, 55 AFDELINGER

Iscenesat af

Holger-Madsen

Ubetinget Sæsonens
bedste PSILANDER-FILM

Optaget af

Nordisk Films Co.

A/S »FOTORAMA«
ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst
o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret.
Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatnings-
krav gjort gældende mod Vedkommende.

PERSONERNE:

Grevinde Montford Fru Augusta Blad.
Jack Montford, hendes Søn Hr. Valdemar Psilander.
Ketty, hendes Datter Frk. Alma Hindring.
Baronet Arthur Collingwood . . Hr. Johannes Ring.
Phyllis, hans Datter Frk. Ingeborg Larsen.

AFDELINGERNE:

1. En fiks Begyndelse!
2. Arthur Montfords Testamente.
3. En kedelig Bestemmelse.
4. I Jack Montfords Hjem.
5. Avisernes Meddelelse.
6. Dagen for Jacks Ankomst.
7. Hjem fra det indre Afrika.
8. Gensynsglæden.
9. Sære Minder fra Rejsen.
10. Miss Phyllis.
11. Langt fra tilfreds med Testamentet.
12. »... jeg beder Dem om ikke at fri til mig ...«
13. En List.
14. »Jeg rejser; ingen ved hvorhen!«
15. »... vil jeg den 30. August fri til Deres Datter ...«
16. Hos Montfords Forvalter.
17. »Laan mig Deres Papirer.«
18. En ledig Plads som Forvalter hos Collingwood.
19. Hos Baronet Arthu Collingwood
20. Den ny Forvalter.
21. Køn — men vigtig!
22. »Hent mig en Forfriskning.«
23. »Jeg er aldeles udmærket tilfreds med Dem.«
24. Da Tjeneren kom med Forfriskningen!
25. Et Besøg.
26. »Tag Kammerjunkerens Hest!«
27. Ved Aaen.
28. De tre Aakander.
29. Kammerjunkerens Vandgang.

30. »Forvalteren« redder ham.
31. »Her har De de tre Aakander!«
32. Ved Kaffebordet.
33. En forkølet Kammerjunker.
34. Døren, *han* gik ud af . . .
35. Jack gør Studier i den fri Natur.
36. Phyllis rider derud.
37. Det første Kys!
38. Samme Aften.
39. Den 30. August nærmer sig.
40. Et klagende Brev.
41. Stævnemødet.
42. Arthur Collingwood!
43. Afskediget.
44. »Hvad skal jeg gøre?«
45. »Stol blot paa mig.«
46. Den 30. August!
47. Selskabet ankommer.
48. Den fortvivlede Phyllis.
49. »Greven af Montford!«
50. I spændt Forventing.
51. »Men det er jo Forvalteren!«
52. Mange Ordner!
53. Phyllis tør neppe tro sine egne Øjne.
54. Lykkelige Phyllis!
55. Testamentet blev opfyldt!

Til Overflod vil det her konstateres, at

Vald. Psilander

er vor ubestridte Yndling. Aldrig har han i den Grad bedaaret os ved sit Spil og sin elegante Skikkelse som her i denne Film.

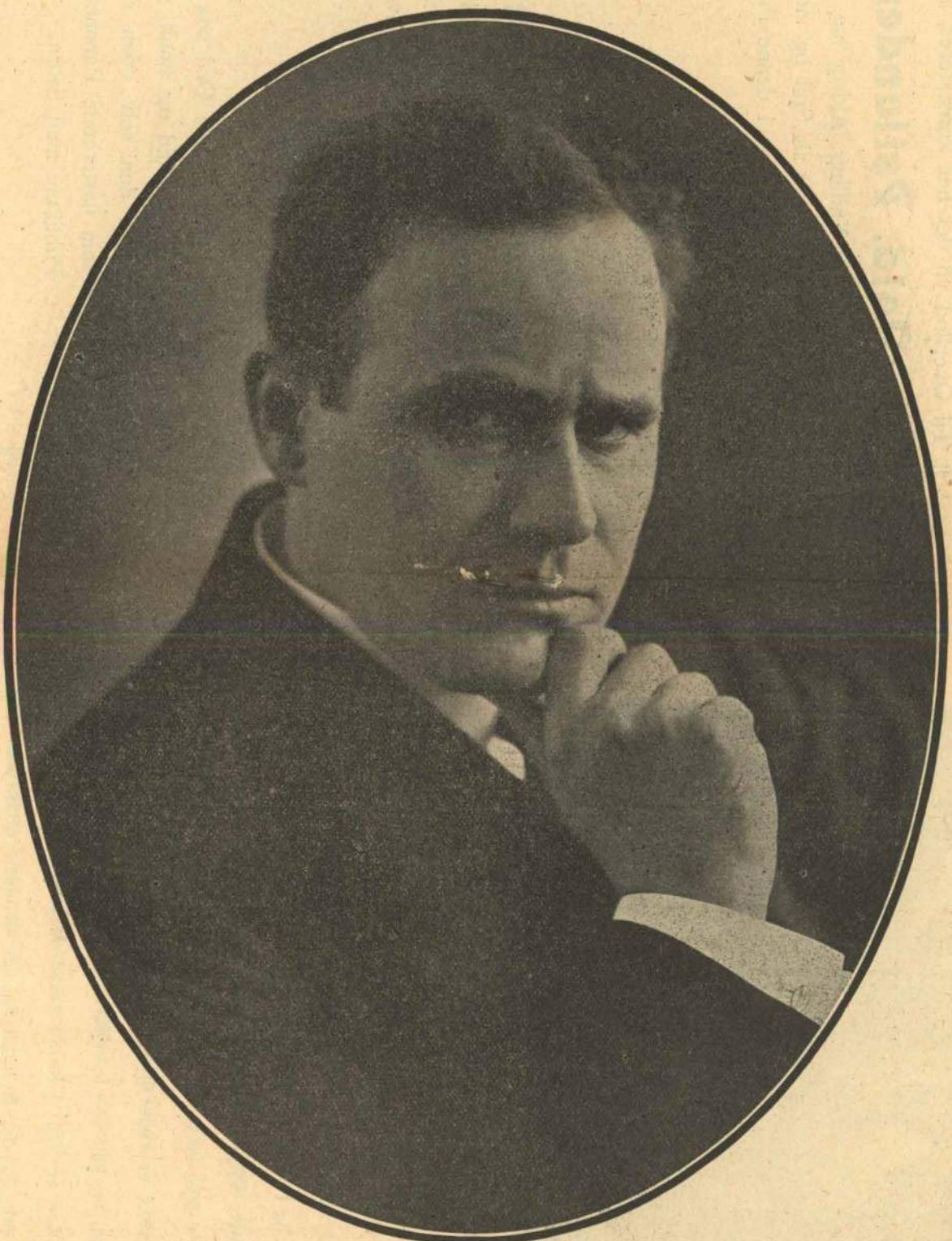
Med Glæde genser man

Ingeborg Larsen.

Kun altfor længe har det danske Publikum savnet hendes Medvirken, og med Længsel imødeser man hendes næste Opræden paa det hvide Tæppe.

Der vil ikke være rosende Ord nok om denne Film; den er saa yndefuld og smuk, saa fint og elegant spillet, at den selv uden den danske Skaersommer som flatterende Ramme vilde tage Publikum med Storm.

VALDEMAR PSILANDER

Den gamle Arthur Montford har i sit Testamente bestemt, at hans Nevø, Grev Jack Montford, skal ægte sin Kusine, Miss Phyllis Collingwood, og at Forlovelsen skal deklareret senest 30te August 1914, ellers tilfalder gamle Montfords Gods og Formue en fjern Slægtning.

Miss Phyllis er rasende over denne Bestemmelse. Hun kender ikke en Gang denne Jack Montford. Hun ved blot, at han nylig er vendt hjem fra en Opdagelsesrejse i det indre Afrika, og hun har i Aviserne læst mange rosende Ord om hans Mod og hans Uforfærdethed. Men det forandrer altsammen ikke hendes Beslutning: hun vil aldrig ægte ham! Hun

meddeler denne sin Beslutning til Faderen, der imidlertid ikke vil høre Tale om at gaa imod gamle Montfords testamentariske Vilje. Det vilde da virkelig ogsaa være Synd, om Montford'ernes herlige Gods skulde havne i en eller anden Afkrog af Familien.

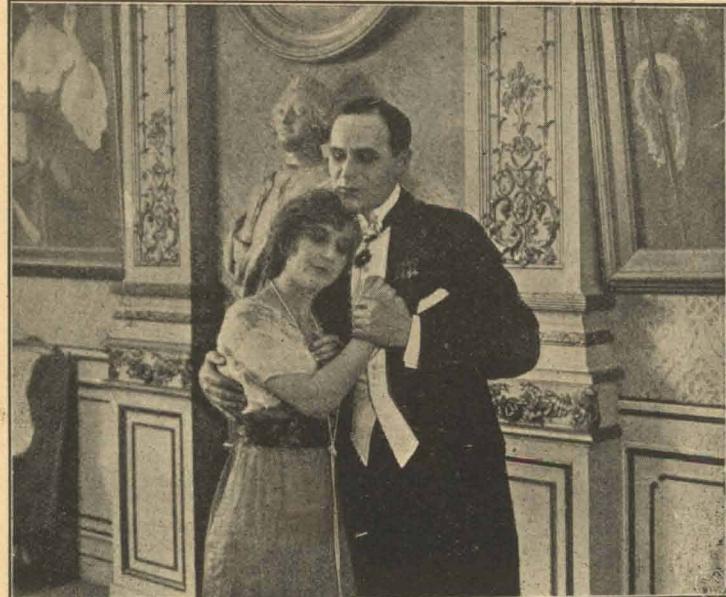
Da vover Miss Phyllis en Henvendelse direkte til Grev Jack. Hun skriver til ham og fortæller, at da hun føler, at hun aldrig vil kunne komme til at holde af en Mand, hun ikke selv har valgt, beder hun ham om ikke at anholde om hendes Haand. Grev Jack, der ogsaa efter sin Hjemkomst fra det indre Afrika har bevaret Sansen for Eventyr, vil ikke uden

videre give et saadant Løfte fra sig. Han kender hende jo slet ikke. Maaske er hun en yndig, ung Kvinde, som han senere vil fortryde at have givet Slip paa! Han finder derfor paa en List. Samtidig med, at han i en højtidelig Skrivelse til hendes Fader officielt anholder om hendes Haand, søger han under et paataget Navn den ledige Plads som Forvalter paa Slottet Collingwood. Han faar Pladsen og træder den straks.

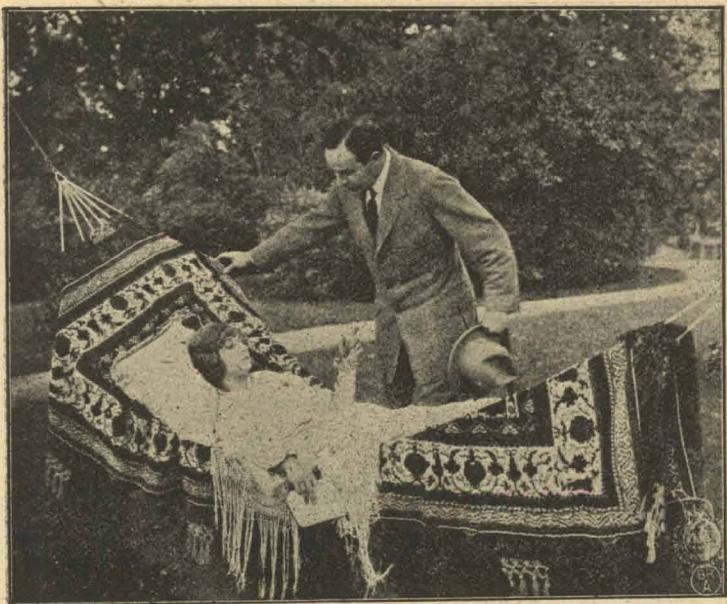
Miss Phyllis synes til at begynde med ikke om den nye Forvalter. Han forekommer hende overlegen — ja, næsten uforskammet. Hun er vant til, at hendes Faders Underordnede til enhver Tid staar paa Pinde for hende, men han finder snart

en Lejlighed til at belære hende om, at han ikke har i Sinde at underkaste sig hendes Luner. Paa den anden Side giver han hende ogsaa Anledning til at beundre hans Ridderlighed og hans Mod, og efterhaanden faar hun Respekt for denne Forvalter, der er saa vidt forskellig fra Godsets andre Folk. En skønne Dag maa hun tilstaa for sig selv, at hun er forelsket i Forvalteren.

Med saa meget større Uro imødeser hun den Dag, der er fastsat for Forlovelsen med Grev Jack Montford. Hun beslutter — en Time før den celebre Gæst kan ventes — at betro sig til Forvalteren. De mødes i Parken. Imidlertid træffes

Forberedelser til Modtagelsen af Grev Jack Montford. Phyllis savnes, der anstilles Efterforskninger, og Baron Collingwood overrasker hende under Stævnemødet med Forvalteren. Den højfornemme Baron Collingwood er ved at faa et Slagtifælde herover. Han er stadig ikke blevet indviet i Grev Jacks Rænkespil, og da heller ikke han kender den unge Opdagelsesrejsende af Udseende, aner han jo ikke, hvem der skjuler sig bag Forvalterens Forklædning. Følgelig afskediger han Grev Jack paa graat Papir, medens Miss Phyllis pænt maa følge med op paa Slottet. Hvert Øjeblik kan Grev Jack ventes.

Forlovelsesgæsterne er allerede samlet. Med Graaden i Halsen
indtager Miss Phyllis sin Plads ved Faderens Side.

Endelig melder Tjeneren: Grev Jack Montford. Baron Collingwood gør store Øjne, da han ser den Indtrædende. Er det ikke Forvalteren, han nylig har afskediget, og som nu træder ind, iført et ulasteligt Kjolesæt og med Ordensbaand i Knaphullet? Baron Collingwood vil neppe tro sine egne Øjne. Anderledes med Miss Phyllis. Hun har straks fattet Sammenhængen, og mange af de Begivenheder, der er hændt hende siden den nye Forvalter kom til Godset, faar for hende nu en dybere Betydning.

KÆRLIGHEDENS

TRIUMF

FOLKESKUESPIL

I
3 AKTER 55 AFDEL.

ISCENESAT AF

HOLGER-MADSEN

Ubetinget Sæsonens
bedste Psilander-Film.

OPTAGET AF

NORDISK FILMS COMP.

A/S »FOTORAMA«
eller Filmen, saavel som dens Plakat- og Programteksi
o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret
Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatnings
krav gjort gældende mod Vedkommende

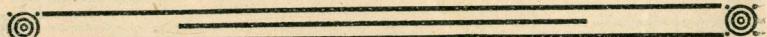
PERSONERNE:

Grevinde Montford Fru Augusta Blad.
Jack Montford, hendes Søn . Hr. Valdemar Psilander.
Ketty, hendes Datter Frk. Alma Hinding.
Baronet Arthur Collingwood . . Hr. Johannes Ring.
Phyllis, hans Datter Frk. Ingeborg Larsen.

meddeler denne sin Beslutning til Faderen, der imidlertid ikke vil høre Tale om at gaa imod gamle Montfords testamentariske Vilje. Det vilde da virkelig ogsaa være Synd, om Montford'ernes herlige Gods skulde havne i en eller anden Afkrog af Familien.

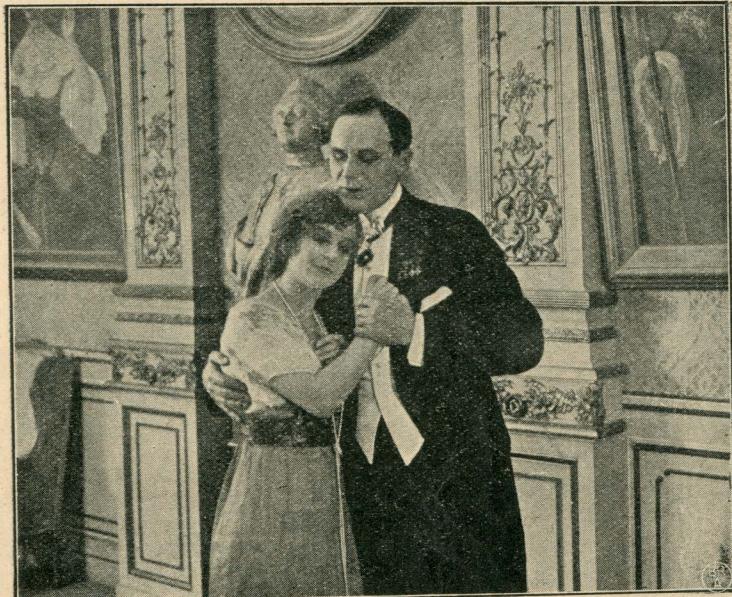
Da vover Miss Phyllis en Henvendelse direkte til Grev Jack. Hun skriver til ham og fortæller, at da hun føler, at hun aldrig vil kunne komme til at holde af en Mand, hun ikke selv har valgt, beder hun ham om ikke at anholde om hendes Haand. Grev Jack, der ogsaa efter sin Hjemkomst fra det indre Afrika har bevaret Sansen for Eventyr, vil ikke uden

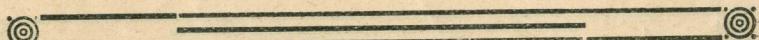
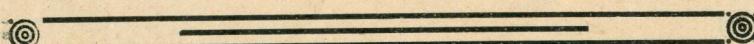
videre give et saadant Løfte fra sig. Han kender hende jo ikke. Maaske er hun en yndig, ung Kvinde, som han senere vil fortryde at have givet Slip paa! Han finder derfor paa en List. Samtidig med, at han i en højtidelig Skrivelse til hendes Fader officielt anholder om hendes Haand, søger han under et paataget Navn den ledige Plads som Forvalter paa Slottet Collingwood. Han faar Pladsen og tiltræder den straks.

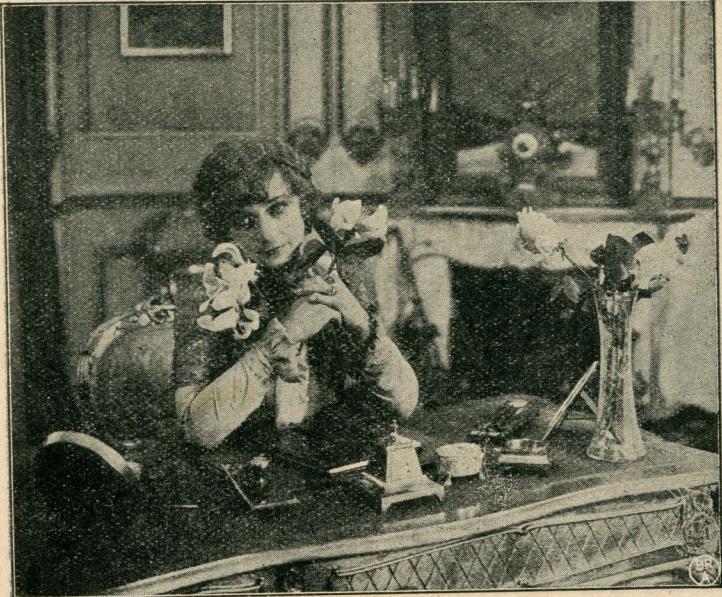
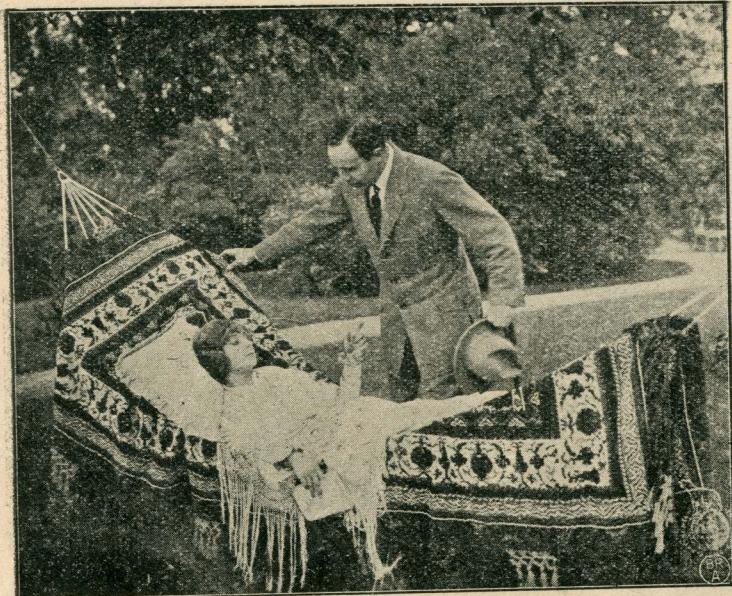
Miss Phyllis synes til at begynde med ikke om den nye Forvalter. Han forekommer hende overlegen — ja, næsten uforskammet. Hun er vant til, at hendes Faders Underordnede

til enhver Tid staar paa Pinde for hende, men han finder snart en Lejlighed til at belære hende om, at han ikke har i Sinderne at underkaste sig hendes Luner. Paa den anden Side giver han hende ogsaa Anledning til at beundre hans Ridderlighed og hans Mod, og efterhaanden faar hun Respekt for denne Forvalter, der er saa vidt forskellig fra Godsets andre Folk. En skønne Dag maa hun tilstaa for sig selv, at hun er forvasket i Forvalteren.

Med saa megen større Uro imødeser hun den Dag, der er fastsat for Forlovelsen med Grev Jack Montford. Hun beslutter — en Time før den celebre Gæst kan ventes — at

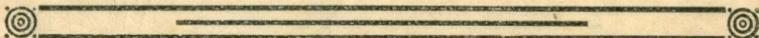
betro sig til Forvalteren. De mødes i Parken. Imidlertid træfes Forberedelser til Modtagelsen af Grev Jack Montford. Phyllis savnes, der anstilles Efterforskninger, og Baron Collingwood overrasker hende under Stævnemødet med Forvalteren. Den højfornemme Baron Collingwood er ved at faa et Slagtilfælde herover. Han er stadig ikke blevet indviet i Grev Jacks Rænkespil, og da heller ikke han kender den unge Opdagelsesrejsende af Udseende, aner han jo ikke, hvem der skjuler sig bag Forvalterens Forklædning. Følgelig afskediger han Grev Jack paa graat Papir, medens Miss Phyllis pænt maa følge med op paa Slottet. Hvert Øjeblik kan Grev Jack

ventes. Forlovelsesgæsterne er allerede samlet. Med Graaden i Halsen indtager Miss Phyllis sin Plads ved Faderens Side.

Endelig melder Tjeneren: Grev Jack Montford. Baron Collingwood gør store Øjne, da han ser den Indtrædende. Er det ikke Forvalteren, han nylig har afskediget, og som nu træder ind, iført et ulasteligt Kjolesæt og med Ordensbaand i Knaphullet? Baron Collingwood vil næppe tro sine egne Øjne. Anderledes med Miss Phyllis. Hun har straks fattet Sammenhængen, og mange af de Begivenheder, der er hændt hende, siden den nye Forvalter kom til Godset, faar for hende nu en dybere Betydning.

T E S T A M E N T E T.

Personerne:

Grevinde Montford.....	Fru A-gusta Blad.
Jack Montford, hendes Søn.....	Herr Valdemar Psilander.
Ketty, hendes Datter.....	Frk. Alma Hindring.
Baronet Arthur Collingwood.....	Herr Johannes Ring.
Phyllis, hans Datter.....	Frk. Ingeborg Larsen.

Den gamle Arthur Montford har i sit Testamente bestemt, at hans Nevø, Grev Jack Montford skal ægte sin Kusine, Miss Phyllis Collingwood, og at Forlovelsen skal deklares senest 30te August 1914 ellers tilfalder gamle Montfords Gods og Formue en fjern Slægtning.

Miss Phyllis er rasende over denne Bestemmelse. Hun kender ikke en Gang denne Jack Montford. Hun ved blot, at han nylig er vendt hjem fra en Opdagelsesrejse i det indre Afrika, og hun har i Aviserne læst mange rosende Ord om hans Mod og hans Uforfærdethed. Men det forandrer altsammen ikke hendes Beslutning: hun vil aldrig ægte ham! Hun meddeler denne sin Beslutning til Faderen, der imidlertid ikke vil høre Tale om at gaa imod gamle Montfords testamentariske Vilje. Det vilde da virkelig ogsaa være Synd, om Montford'ernes hellige Gods skulde havne i en eller anden Afkrog af Familien.

Da vover Miss Phyllis en Henvendelse direkte til Grev Jack. Hun skriver til ham og fortæller, at da hun føler, at hun aldrig vil kunne komme til at holde af en Mand, hun ikke selv har valgt, beder hun ham om ikke at anholde om hendes Haand. Grev Jack, der ogsaa efter sin Hjemkomst fra det indre Afrika har bevaret Sanden for Aventyr, vil ikke uden videre give et saadant Løfte fra sig. Han kender hende jo slet ikke. Maaske er hun en yndig, ung Kvinde, som han senere vil fortryde at have givet slip paa! Han finder derfor paa en List. Samtidig ^{med} at han i en højtidelig Skrivelse til hendes Fader officielt anholder om hendes Haand, søger han under et paataget Navn den ledige Plads som Forvalter paa Slottet Collingwood. Han faar Pladsen og træder den straks.

Miss Phyllis synes til at begynde med ikke om den nye Forvalter.

(Testamentet)

Han forekommer hende overlegen - ja, næsten uforskammet. Hun er vant til, at hendes Faders Underordnede til enhver Tid staar paa Pinde for hende, men han finder snart en Lejlighed til at belære hende om, at han ikke har i Sinde at underkaste sig hendes Luner. Paa den anden Side giver han hende ogsaa Anledning til at beundre hans Ridderlig ^{med} og hans Mod, og efterhaanden faar hun Respekt for denne Forvalter, der er saa vidt forskellig fra Godsets andre Folk. En skønne Dag maa hun tilstaa for sig selv, at hun er forelsket i Forvalteren.

Med saa meget sterre Uro imedeser hun den Dag, der er fastsat for Forlovelsen med Grev Jack Montford. Hun beslutter - en Time før den celebre Guest kan ventes - at betro sig til Forvalteren. De mødes i Parken. Imidlertid træffes Forberedelser til Modtagelsen af Grev Jack Montford. Phyllis savnes, der anstilles Efterforskninger, og Baron Collingwood overrasker hende under Stævnemødet med Forvalteren. Den højfornomme Baron Collingwood er ved at faa et Slagtilfælde her-over. Han er stadig ikke blevet indviet i Grev Jacks Rænkespil, og da heller ikke han kender den unge Opdagelsesrejsende af Udseende, aner han jo ikke, hvem der skjuler sig bag Forvalterens Forklædning. Følegelig afskediger han Grev Jack paa graat Papir, medens Miss Phyllis pænt maa følge med op paa Slottet. Hvert Øjeblik kan Grev Jack ventes. Forlovelsesgæsterne er allerede samlet. Med Graaden i Halsen indtager Miss Phyllis sin Plads ved Faderens Side.

Endelig melder Tjeneren: Grev Jack Montford. Baron Collingwood gør store Øjne, da han ser den Indtrædende. Er det ikke Forvalteren, han nylig har afskedigt, og som nu træder ind, iført et ulasteligt Kjolesæt og med Ordensbaand i Knaphullet? Baron Collingwood vil næppe tro sine egne Øjne. Anderledes med Miss Phyllis. Hun har straks fattet Sammenhængen, og mange af de Begivenheder, der er hændt hende siden den nye Forvalter kom til Godset, faar for hende nu en dybere Betydning.

T r o t z k ö p f e n s E r e b e r u n g .

Die Geschichte einer Bewerbung.
Drei Akte.

Personen:

Gräfin Reinhardt Frau Augusta Blad.
Kurt, ihr Sohn Herr Valdemar Psilander.
Sibylle, ihre Tochter Frl. Alma Hinding.
Baren Ziegler Herr Ring.
Else, seine Tochter Frl. Ingeborg Larsen.

Der Majoratsherr von und zu Hohenahr, Graf Arthur Reinhardt, ist ohne direkten Erben gestorben. Das Majorat fällt seinem Neffen Kurt zu, der das Vermögen des Cheims indessen nur unter der Bedingung erhält, dass er seine Basa, die Baronesse Else Ziegler, heiratet und seine Verlobung bis zum 30. August veröffentlicht. Onkel Arthur war eben ein sonderbarer Kauz, und seine Entschliessung ist durch die testamentarische Weihe, die er ihr gegeben, seinen Hinterbliebenen zum Evangelium geworden.

Zur Zeit der Testamentseröffnung weilt Kurt als Forschungsreisender im Innern Afrikas, wohin ihn vor sieben Jahren sein unbezähmbarer Drang nach kühnen Abenteuern und wichtigen Entdeckungen trieb. Reinhardt von Hohenahr ist ein Mann von starker Entschlussfähigkeit, grosser Willenskraft und verweginem Mut. Er kehrt in die Heimat zurück, um der Gelehrtenwelt die Ergebnisse seines Forschens zu unterbreiten. Daheim empfängt ihn die Nachricht von dem Tode des Onkels und seiner testamentarischen Bestimmung. Nur noch wenige Wochen trennen ihn vom 30. August. Nachdem er mit beispiellosem Erfolge seine Erlebnisse in zahlreichen Vorträgen geschildert hat und von der Menge als Held, von der Wissenschaft als eine ihrer Leuchten gefeiert wurde, eilt er nach Hohenahr, um Mutter und Schwester nach der langen Abwesenheit wieder zu begrüssen. Einer der ersten Briefe, die ihn hier erreichen, ist die energische Absage seiner kleinen Base, die von einem Gatten, den sie sich nicht selbst wählen durfte, nichts wissen

will. Eigenwillig genug für ein Persönen von achtzehn Jahren, denkt der Graf, indem er lächelnd die trotzigen Schriftzüge betrachtet. Dunkel erinnert er sich an ein blondes liebreizendes Köpfchen, und zum ersten Mal durchflutet ihn ein Strom von Zärtlichkeit. Ihm dem welterfahrenen, vielgereisten Mann verheisst gerade die eigensinnige, umbefangene Kindlichkeit seiner kleinen Base ein grosses starkes Glück, und wählt mehr als der Wille des Onkels bestimmt ihn dieser Brief, das wilde Vögelchen sich zu fangen und zu zähmen. Er teilt Elses Vater nochmals mit, dass er am 30. August in Glinien zur Verlobung eintreffen wird, und nimmt dann eine Unwandlung seiner Persönlichkeit vor. Mit den Papieren seines Verwalters und einem von eigener Hand ausgestellten Zeugnis verschen, stellt er sich in Glinien als Landwirt vor und bewirbt sich um die Stellung eines Inspektors. Baron Ziegler, der seinen Neffen seit dessen frühesten Knabenjahren nicht mehr gesehen hat, erkennt ihn nicht und stellt ihn auf Grund des vorzüglichen Zeugnisses seines künftigen Schwiegersohns sofort an. Während der Baron mit dem neuen Verwalter verhandelt, schmückt Else das Zimmer mit Blumen. Dabei hat der Graf reichlich Gelegenheit seine Braut zu beobachten. Ja, das ist ein Mädel, wie er es sich gewünscht hat, unberührt und ungefangen wie ein Kind, holdselig und von feiner Eleganz! Zwar ein verzogenes Trotzköpfchen, aber das kleidet sie - vorläufig - zum Entzücken und später soll es ihr schon abgewöhnt werden, nimmt sich der Graf vor. Einmal während dieser stummen Prüfung finden sich die Blicke der beiden, die für einander bestimmt sind. Eine tiefe Röte steigt in Elses Gesicht. Reinhardt lächelt nur und rechnet im stillen: wie lange wird es dauern, bis sie in meinen Armen liegt -- acht Tage -- vierzehn Tage?

Augenblicklich ist er indessen nur der Verwalter, und wenn auch Else in ihm einen Mann von starkem Willen gefühlt hat, noch blickt sie aus gewaltiger Höhe auf den Verwalter herab, der die Zügel des Ritterguts bald in seinen Händen hält und sich das Vertrauen des Vaters erringt. Ein Kampf ist zwischen dem hochmütigen Herrenkind und dem Angestellten entbrannt. Else versucht ihren Willen ihm aufzuzwingen und zieht stets den Kürzeren. Und immer wieder, wenn sie unterliegt, liest sie in seinen Augen die schalkhafte Drohung "na wartu, Trotzköpfchen", und ein Gemisch von Empörung und Entzücken steigt in ihr auf und verwirrt sie.

Da stattet ein Gutsnachbar, der etwas ungeschickte und hilflose Herr von Tepperling, einen Besuch ab. Der kleinen Baronesse ist er sehr willkommen. Denn sie kann ihn nun erstens gegen den Verwalter und zweitens gegen ihre Eltern ausspielen, die sich von ihrem Entschluss, die Tochter dem Grafen Reinhardt zu vermählen, weder durch Tränen, noch durch Dfehungen bringen lassen. Als Herr von Tepperling jedoch einen Beweis seiner Liebe geben und Else ein paar Seerosen pfücken soll, ist es der Verwalter, der den Verunglückten aus dem Wasser zieht und die weissen königlichen Blumen seiner jungen Herrin bringt. Zunächst lässt Else sie verächtlich fallen, heimlich aber hebt sie sie auf und drückt sie ans Herz. Der Verwalter, der sie dabei beobachtet, lächelt leise-- nun ist sie reif für das grosse Glück, das sie erwartet.

Am andern Tag, als sie sich scheinbar zufällig auf einer alten Burgruine treffen, finden sich ihre Lippen zum ersten Kuss. Von diesem Augenblick an ist Else Wachs in den Händen des Grafen. Er führt sie, wohin er sie haben will!

Else, die sich nun noch heftiger weigert, ihres Vetters Frau zu werden, wird von ihrem Vater in ihrem Liebesidyll überrascht.

Der Verwalter erhält seine Entlassung, Else eine ernste Vermahnung... und der nächste Morgen ist der 30. August!

Wohl hat der Verwalter sie mit der Versicherung getröstet, in der ~~rechten~~ Stunde bei ihr zu sein, aber als die Gäste zur Verlobungsfeier eintreffen, und sich der Geliebte immer noch nicht blicken lässt, da entsehwinset Else aller Mut und alle Hoffnung! Dieser grässliche Kurt! Wenn er doch nie aus seiner afrikanischen Wildnis herausgefunden hätte! Mit brennenden Augen starrt sie in die glücklichen Gesichter der Ihren und verlässt den Saal immer wieder, um sich nach dem Verwalter zu erkündigen. Alle Gäste sind versammelt, da meldet der Diener den Grafen Reinhardt von Hohenahr. Zum letzten Mal erklärt Else ihren Eltern, nichts von dem aufgezwungenen Verlobten wissen zu wollen, da betritt der Graf den Saal. Else hat ihm, trotzig Rücken zugeschlagen, aber er wendet ihr Köpfchen sanft zu sich herum. Im nächsten Augenblick hängt sie an seinem Hals. Es ist ja der Verwalter, der Verwalter! Und lächelnd beichtet der Graf seinen Schwiegereltern die kleine Maskerade, die notwendig war, um das Trotzköpfchen zu erobern.

Le testament.

Personnages:

La comtesse de Montford. Mme Augusta Blad.
Jacques de Montford, son fils. M. Valdemar Psilander.
Beatrice, sa fille. Mlle Alma Hinding.
Le baronet Pierre de Beauregard. . . . M. Johannes Ring.
Yvonne, sa fille. Mlle Ingeborg Larsen.

Le vieux comte M. de Montford a décidé dans son testament que son neveu le comte Jaques de Montford dcit épouser sa cousine Mademoiselle Yvonne de Beauregard et que les fiançailles devront être déclarées le 30 août 1914 au plus tard, sinon le domaine et la fortune écherront au comte Raoul de Guilleroy.

Mademoiselle Yvonne est furieuse de cette décision. Elle ne connaît même pas ce M. Jacques de Montford. Elle sait seulement, qu'il vient de rentrer d'un voyage d'exploration dans l'Afrique centrale, et dans les journaux elle a lu beaucoup d'éloge de son courage et son intrépidité. Mais tout cela ne change pas sa résolution: elle ne se mariera jamais avec lui. Elle informe de sa décision son père, qui cependant ne veut pas entendre parler d'aller contre les dispositions testamentaires du vieux Montford. Il serait vraiment dommage que l'exquis domaine des Montford revienne à des parents moins proches.

Alors Mademoiselle Yvonne essaie d'adresser directement au comte Jacques. Elle lui écrit et lui raconte qu'elle sent qu'elle n'aimera jamais un homme qu'elle n'a pas choisi elle-même, par conséquent elle le prie de ne pas demander sa main. Le comte Jacques, qui même après son retour d'Afrique a gardé le goût des aventures, ne veut pas faire une promesse pareille. Il ne la connaît pas du tout. Peut-être est-elle une jeune et belle femme, qu'il regrettera plus tard d'avoir laissé lui échapper. Alors il trouve une ruse. En même temps que par écrit il demande officiellement au père la main de la jeune fille, il cherche sous un nom d'emprunt la position de régisseur du domaine. Il obtient la place et entre immédiatement.

tement en fonctions.

Au commencement Mademoiselle Yvonne n'aime pas le nouveau régisseur. Il lui semble dédaigneux, même presque impertinent. Elle a toujours vu, que des subordonnés de son père étaient à sa disposition, mais il trouve bientôt l'occasion de lui apprendre qu'il n'a pas l'intention de se soumettre à ses caprices. D'autre part elle commence bientôt d'admirer sa courtoisie chevaleresque et son courage, et peu à peu elle vient à estimer ce régisseur qui est si différent des autres employés du domaine. Et un beau jour il faut s'avouer à elle même qu'elle est tombée amoureuse du régisseur.

Alors avec plus grande inquiétude elle attend le jour qui est fixé pour les fiançailles avec M. le comte Jaques de Montford. Une heure avant l'arrivée attendue du célèbre hôte elle se confie au régisseur. Ils se rencontrent dans le parc. Cependant on prépare la réception du comte Jaques de Montford. On s'aperçoit de l'absence de Mademoiselle Yvonne, les recherches commencent et le baron Pierre de Beauregard la surprend dans son rendez-vous avec le régisseur. Le noble baron de Beauregard en est tout à fait bouleversé. Comme il ne connaît pas l'intrigue du comte Jacques, et ne le connaît pas non plus de vue, il n'a aucune idée de qui se cache derrière le déguisement du régisseur. Par conséquent M. Jacques reçoit sur le champ son congé, tandis que Mademoiselle Yvonne doit suivre son père au château. On attend le comte Jacques à tout instant. Les invités sont déjà réunis. Les larmes aux yeux Mademoiselle Yvonne prend place au côté de son père. Enfin le domestique annonce M. le comte Jaques de Montford. Le baron de Beauregard ouvre de grands yeux, quand il voit celui qui entre. N'est-ce pas le régisseur, le même qui vient de recevoir son congé, qui entre, habillé en frac, avec la décoration à la boutonnière? Le baron de Beauregard en croit à peine ses yeux. Mais

il n'en est pas de même avec Mademoiselle Yvonne. Elle a tout de suite compris, et à présent beaucoup des événements, qui lui sont arrivés depuis l'arrivée du nouveau régisseur, se montrent pour elle sous leur vrai jour.

oooooooooooo

БУКЕТОВА
ЛЕНЬЯ
БЕГЛЫЙ
СОБИРАЮЩИЙ
НОДИСК ЕГИМСО

A/S NORDISK FILMS CO.

COPENHAGUE

BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.

VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.

BARCELONE. SOFIA.

